

Pagal Eveliną Daciūtę
„Meškių istorijos. Medaus mainai“
(ištrauka)

MEDAUS MAINAI

Vieną popietę meškis Aurelijus ruošė arbatą ir pastebėjo, kad puodynėlė, kurioje laikė medų, visai tuščia. Vakar lijo, terasoje buvo šaltoka, tad, matyt, į arbatą prisikrovė šiek tiek daugiau medaus nei įprastai. Todėl nieko keista, kad jis baigėsi. „Ne, nieko nebus, – pagalvojo Aurelijus, apžvelgdamas terasą. – Popietė be medaus – visai ne tokia popietė. Trūks plyš reikia sutvarkyti šį reikalą. “Meškio akis užkliuvo už sodo kampe didžiulėmis raudonomis avietėmis pasidabinusių krūmų. „Valio! Pasirinksiu aviečių ir bandysiu iškeisti į puodynę medaus.“

Kaip tarė, taip ir padarė. Prisirinko uogų ir patraukė miško takeliu. Priešais žingsniavo meškė Rozmari, glėbyje spausdama gėlių puokštę.

– Labas, Rozmari, – linksmai šūktelėjo Aurelijus. – Kur tu eini?

– Labas, Aurelijau! – džiugiai atsakė Rozmari. – Teta Adelaidė nutarė virti savo garsiąją gervuogių ir aviečių uogienę. Gervuogių krepšelį pririnkom, o avietės prie mūsų namų dar žalios. Todėl ir siuntė mane jų ieškoti, gal kur saulėkaitoj rasiu.

– Jau radai, – nusijuokė Aurelijus. – Štai!

Ir ištiesė krepšelį. „Gal ir negausiu šiandien medaus, – pamąstė sau tyliai, – tačiau bent vienas iš mūsų bus laimingas.“

– Kaip puiku! Dėkui! – iš džiaugsmo net suplojo Rozmari. – O štai tau puokštė už gerą širdį.

Priglaudė Aurelijus kvapnias gėles, atsisveikino su Rozmari ir patraukė toliau.

<...> Ėjo Aurelijus miško takeliu toliau ir pamatė susikrimtusį meškį Luką.

– Kas nutiko? – pasmalsavo Aurelijus.

– Šiandien geriausios mano draugės Ajos gimtadienis. Vėluoju, o gėlėmis taip ir nespėjau pasirūpinti.

– Imk – negaila! – ištiesė gėles Aurelijus.

Lukas kokius trisdešimt tris kartus padėkojo ir atsisveikindamas iš kišenės ištraukė saują ryškiaspalvių virvelių.

– Daugiau nieko neturiu, – apgailestaudamas pasakė. – Bet gal pravers?

– Pravers, – nuramino jį Aurelijus ir užsikišo virveles į užantį. – Rasiu kur pritaikyti.

Ir meškiai išsiskyrė. Lukas nuskubėjo į draugės gimtadienį, Aurelijus patraukė toliau. Už kelių minučių ant upelio kranto pastebėjo brolius Rudolfą ir Milą. Jie stovėjo priešais plaustą ir letenėlėmis kasėsi kaktas – abu vienodai, kaip dera broliams.

– Labas, broliai, – pasisveikino Aurelijus. – Ką veikiate?

– Labas, Aurelijau, – sutartinai atsakė abu, o Milas paaiškino: – Nutarėme pasidirbinti plaustą. Tik, va, virvelių pritrūkom. Tai stovim ir sukam galvas, kur būtų galima gauti. Iš kitos pusės, suk nesukęs – vidury girios virvelės nesimėto.